

HARLEQUIN®

Kingitused

031
SEPTEMBER

Kim Lawrence

KAUNITAR
JA KREEKLANE

Kim Lawrence
BEAUTY AND THE GREEK
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Kim Lawrence
UNWORDLY SECRETARY, UNTAMED GREEK
All rights reserved.
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B09229311
ISBN 978-9949-25-106-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Theo kõndis otsejoones üle toa, tema tõmmul kõhnal näol peegeldus uskumatus. Kas ta kujutas seda endale ette või oli ta äsja oma venna tagasihoidlikult sekretäriolt noomida saanud?

Tavatu!

Ta mängis juhtunu veel kord peas üle. Naine oli suvatsenud pilgu arvutiekraanilt tõsta vaid selleks, et näole manada ülimat rahulolu väljendav ilme, enne kui oli viisakalt teatanud, et Theod oodati, ning siis nipsakalt lisanud: „Pool tundi tagasi.”

Theo oleks peaaegu naerma puhkenud, ent lõbusus muutus kiiresti pahameeleks. Naine, kes tema venna tööalast elu korraldas, oli teda esimesest päevast peale ärritanud; selles naises lihtsalt oli midagi. Ta ei suutnud seda mõista – asi polnud vaid sekretäri nipsakas, pedantlikus käitumises, ehkki see käis talle närvidele, ega ka mitte naise liiga kaitsvas hoiakus tema venna suhtes.

Theo ei vajanud oma alluvate armastust ega heakskiitu, kuid ei suutnud meenutada, millal ja kuidas oli ta andnud naisele põhjust arvata, nagu oleks ta kurjuse kehastus.

Sekretär võib teda ju oma isiklikus melodraamas kaabakaks pidada – selles naises oli midagi rõhutatult viktoriaanlikku –, ent tänase päevani oli ta nende

suhtlemisel end väga viisakalt üleval pidanud, ehkki teatava veidra vaenulikkusega.

Theol polnud aimugi, mis sekretäri vaevas, ja ta ei tahtnudki seda teada. Ta vaatas vaenulikkusele läbi sõrmede, sest naine oli oma töös pädev ja see rääkis tema kasuks. Sama ei saanud öelda paljude tema eelkäijate kohta. Andrease nõrkus kauni näolapi vastu tähendas seda, et tööintervjuudel jäid sekretäri oskused ja võimed sageli nõutud asjade nimekirja lõppu.

Elizabeth Farley võimekus venna tööasjade korraldamisel ning see, et ta ei käinud tööhommikutel küünetehniku juures, ei muutnud tõsiasja, et see naine poleks olnud Theo esimene ega ka mitte viimane valik. Erinevalt oma vennast Andreasest ei nautinud Theo jumaldusobjektiks olemist.

Mehe näol peegeldus halvakspanu, kui ta mõtles sekretäri kutsikalikule truudusele ja pühendumusele, mis läksid tema tööülesannetest palju kaugemale, ent ilmselt mitte nii kaugele, kui naine soovinuks. Kuni Elizabeth Farley oma inetutest hallidest talve- ja pruu-nikatest suvekostüümidest ei loobu, ei juhtu tema ja Andrease vahel midagi.

Andreasel polnud jumaldusobjektiks olemise vastu midagi, ent kõik tema ellu kuulunud naised oleksid võinud modellid olla. Mitmed neist olidki seda olnud.

Theole ei pakkunud mood huvi, ent ta hindas enesekindlaid naisi, kes pingutasid, et oma välimuse eest hoolitseda. Elizabeth Farley näis pingutavat, et oma naiselikkust varjata.

Sel naisel olid suured probleemid, millest ükski polnud Theo mure. Ent lugupidav suhtumine tööl oli seda ning, ehkki Theo ei oodanud oma perefirma töötajatelt lõimitamist, *ei* oodanud ta uutelt töötajatelt nahutada saamist.

Ta polnud kunagi pidanud kellelegi meenutama, kes siin ülemus on, kuid leidis nüüd, et see ennasttäis noor naine vajas õppetundi.

Just selline plaan Theol oma venna kabinetiuksesse poole meetri kaugusel peatudes oligi.

Ta pööras end ringi ning, nööpides kinni laitmatu pintsaku, kõhatas hääle puhtaks. Kirjutuslaua taga küürutav väike inimkogu ajas pea püsti ning Theo nägu tardus halvakspanevalt; Elizabeth Farley silmad, mis olid paberitöid tehes äärmiselt inetute prillide taha peidetud, läikisid pisaraist.

Theo teadis, et mõned mehed sulasid naise pisaraid nähes; tema aga pidas seda ärritavaks ka siis, kui tegemist oli ehtsate pisaratega. Niisiis oli ta üllatunud, leides, et tunneb kohustust kaastunnet pakkuda.

Pärast pausi tegi ta seda vastumeelselt. „Kas sul on kehv päev?”

Asi polnud ainult mõistvas suhtumises, vaid mehe õrnas hääletoonis, varem oli see alati karmilt, kalgilt ja sarkastiliselt kõlanud. Bethi kurgust vallandus nuuksatus ning teda hirmutas, et see kõlas nagu midagi ulgumise ja ohke vahepealset.

Tegemist oli tüüpilise õela mehega, kes oli otsustanud täiesti sobimatul hetkel kena olla; miks ta poleks

praegu võinud olla nagu tavaliselt – üleolev ja ennast-täis?

Üritades enda üle kontrolli säilitada ning korrates endamisi: „Ma ei nuta”, pilgutas naine pahaselt silmi ning pomises midagi allergiast, võideldes sooviga mehe hüpnootilise pilgu eest põgeneda.

Bethi ülahuulel olid higipiisad, kui tal lõpuks õn- nestus pisarad alla neelata.

See oli äärmiselt kummaline, kuid esimesest koh- tumisest saati olid Theo Kyriakise silmad – väikesed ning pikkade, lopsakate kaardus ripsmetega, mis olid nii tumedad, et näisid olevat hõbedaselt helkivat musta värvi – teda häirinud. Tegelikult muutis ka ülejäänud osa mehest teda närviliseks.

Beth oli alati üritanud inimesi esmamulje põhjal mitte hinnata, kuid Kyriakise vendade puhul ei suut- nud ta seda reeglit järgida.

Tema sisetunne oli mõlema mehe suhtes kohene ja võimas. Polnud palju inimesi, kelle suhtes Beth oleks tundnud *vastumeelsust*, ent Theo Kyriakis polnud lihtsalt *inimene*; ta oli kõige kõrgim ja üleolevam mees maailmas.

Theo oli lausa vastand oma vennale; hetkel, mil Andreas oli Bethile naeratanud, oli naisest saanud tema vabatahtlik ori. See mälestus tõi Bethile uued pi- sarad silma.

Kohkunud oma ebaprofessionaalsest käitumisest, hammustas ta värisevasse alahuulde ning otsis käe- kotist pabertaskuräti, tajudes teravalt enda kohal kõr-

guva hukkamõistva mehe kohalolu, kes oli Kyriakise AS-i *ainus* ülemus.

See ei pruugi olla esimene kord, mõtles Beth mornilt, kui Theo on töötaja nutma ajanud. Mehest ei *õhkunud* empaatiavõimet. Ega ka mitte sallivust! Beth oleks praegu selle üle meelsasti naernud; sallivuse jagamisel polnud Theo Kyriakis *kindlasti* järjekorras ees seisnud, ehkki teiste omaduste puhul oli ta nähtavasti esimene olnud!

Ta nuuskas valjult nina ning riskis niiskete ripsmete vahelt päevitunud härrasmehele vargsi pilgu heitmisega. Isegi *tema* pidi oma objektiivsematel hetkedel tunnistama, et Theo Kyriakis ei kuulunud inetute inimeste hulka ning mehest õhkuv tugev seksuaalsus oli talle ilmselt alati kasuks tulnud.

Bethi ei häirinud, et inimesed pidasid Theod *võrratuks ja seksikaks* – selles polnud iseenesest midagi halba ja kedagi ei saa ju geenide pärimises süüdistada –, vaid *see*, et ilmselgelt ei läinud mehele teiste inimeste *arvamus* korda. Theo enesekindel poos oli vankumatu.

Kui ta ruumi sisenes, katkes vestlus ning inimesed pöörasid oma pilgud tema poole, kuid nad ei vaadanud tema laitmatut ülikonda ega head välimust; see mees lausa kiirgas igast oma täiuslikust poorist animaalist veetlust.

Asi oligi täiuslikkuses. Theo Kyriakis oli üdini lahe. Sel närukaelal polnud kunagi juuksed sassis. Beth, kes oli kasvanud selliseid omadusi hindava vanaema käe all, polnud loomult korraarmastaja ning nägi siiani

vaeva, et klanitud välja näha. Ent ta kahtles, kas sõna *klanitud* oli see, mis inimestele pähe turgatas, kui nende pilk sundimatult elegantsele mehele järgnes.

See võis näida kummaline, ent Bethi arvates va-
jas see mees mõnd viga, et ta veidikenegi inimlikum
oleks! Ent Theol polnud ühtki viga. Suhtumine, et
võta mind sellisena, nagu olen, mõtles Beth halvaks-
paneva turtsatusega, on lihtne, kui tead, et inimesed
võtaksid su iga kell!

Esimene asi, mis oli teda Andreases köitnud, oli
haavatavus. Või ehk teine, kohe pärast mehe äärmiselt
armsat naeratust. Andreasel oli see, mis puudus tema
vennal – *empaatiavõime*.

Kui Andreas oleks Bethi nutmas näinud, oleks ta
naist kallistanud, seejärel üritanud teda naerma ajada.
Andreas poleks teda nende hirmsate läbitungivate sil-
madega jõllitanud. Mõte sellest, kuidas Theo Kyriakis
teda kallistab, oleks pidanud naljakas tunduma, ent
polnud seda. Kujutluspilt sellest, kuidas need lihase-
lised käed sulguvad ümber tema, tõmmates ta vastu
oma kõva keha, tekitas Bethis õudusvärinaid. Jah,
need olid kindlasti õudusest, millest siis veel?

Theo vaatas naise läikivaid juukseid ning krimpsu-
tas nägu, kui Beth taas oma punast nina valjult nuus-
kas. Väikese nina kohta tegi see kõva lärmi.

„Mine koju, ma tegelen Andreasega ise.” Pakku-
mine, ütles Theo endale, tuli praktilisusest, mitte lah-
kusest. Ärile pole kasuks, kui kliente tervitab hüsteeriline naine.

Soovitus sundis Bethi pead püsti ajama, ehkki tema mõtted keerlesid veel stseeni ümber, kus ta on Theo Kyriakise embuses, mis oli pigem õudusunenägu kui fantaasia.

„Ma ei saa seda teha!“ vaidles naine, olles pakkumise ärritatud. Ta ei töötanud Theo alluvuses, ometi ei takistanud see meest talle käske jagamast.

Bethi halvakspanev pilk libises üle mehe võimukate näojoonte; Theo ei lasknud kellelgi unustada, et võim on tema käes. Nähes Theod Andrease autoriteeti õõnestamas, oli Beth sundinud end rohkem kui üks kord keelt hammaste taga hoidma, ent Andreas ei nurisenud kunagi. Ta oli selleks liiga leplik ja hea.

Teades, kui vastumeelsed olid Andrease jaoks probleemid ja vaenlased – tema vend oli ühe meetri ja üheksakümne viie sentimeetri pikkune probleem –, nurises Beth sageli Andrease eest, mis jättis temast viisakalt öeldes mulje kui *üliagarast* ning vähem viisakalt öeldes kui *vaenulikust ja hirmutavast* inimesest.

Hirmutava inimese kuulsus ei toonud talle palju sõpru, kuid tagas teatava austuse; austus ja ühepoolne armastus aga tähendasid seda, et tema reedeõhtud olid üldiselt vaiksed.

Theo mustad kulmud kerkisid naise ägeda vastuse peale; ta tundis, kuidas tema kaastunne muutus ärrituseks.

„Isiklike probleemide toomine töökeskkonda pole hea.“